

DUNCAN FALCONER

INTEGER

1

Stratton lag op een slaapzak op een veldbed. Hij was volledig gekleed in gevechtstenue en had zijn windjack als een deken over zich heen getrokken. Alleen zijn laarzen staken er aan de onderkant uit.

Het was donker en koud. Zijn adem bevroor binnen de droge, schilferende lemen muren van de hut.

Zijn gezicht was bedekt met brede donkergroene, bruine en zwarte strepen. Zijn groezelige handen rustten op zijn buik en waren gestoken in niet al te schone, dunne zwarte leren handschoenen waarvan hij de vingertoppen had verwijderd. Zijn heldergroene ogen waren gericht op de sterren, die door de gaten in het dak van leem en stro goed te zien waren.

Een Colt aanvalsgeweer stond tegen de muur naast Strattons hoofd. Boven op het wapen was een geavanceerd vizier bevestigd. Het magazijn was geheel geladen en stukken donkere, rafelige stof waren als camouflage aan het geweer vastgemaakt. Ernaast lag een zwaar nylon harnas met zakken vol munitie en een complete gevechtsuitrusting.

Een laag, sissend geluid vulde de kleine ruimte. Het kwam maar net uit boven de koude tocht die door de gaten in de muren blies.

Het was de draaggolf van een veldradio die binnen handbereik op de vloer stond. Af en toe was een verre stem in het Engels te horen. Soldaten die ergens ver weg informatie uitwisselden. Vragen en antwoorden. Geen opwinding. Alles was kalm en beheerst in de wereld. Op dat moment, tenminste.

Stratton maakte van de gelegenheid gebruik om zich te ontspannen voordat hij de nacht in moest. De missie zou, als ze succes hadden, tot de ochtend duren. Rust wanneer je kunt. Dat was de mantra van een soldaat van de Special Forces.

Hij sloot zijn ogen en probeerde zich voor de buitenwereld af te sluiten. Het was al bijna tien maanden geleden dat hij iets van de militaire inlichtingendienst had gehoord. Doorgaans kon hij erop rekenen dat de dienst hem verlost van de routinematige, saaie werkzaamheden die de Special Forces te bieden hadden. Hij hoopte dat zich snel een kans zou voordoen op een klus waar hij zijn tanden in kon zetten, en bij voorkeur niet zoiets als deze missie in Afghanistan.

Hij ademde langzaam uit en liet zijn ledematen zwaar worden terwijl hij zijn hartslag vertraagde en zijn bloeddruk verlaagde. Over het algemeen kon hij zich in vijandelijk gebied goed ontspannen. Zijn ademhaling werd geleidelijk dieper en hij maakte zijn geest leeg. Als in een droom hoorde hij zijn naam. Het was nog maar net hoorbaar. Iemand riep hem. De stem leek van ver weg te komen.

Toen hij beseftte dat het de radio was, keerde hij moeizaam terug in het hier en nu.

‘Stratton, commandopost hier,’ klonk de stem weer.

Hij pakte de radio van de vloer en bracht hem naar zijn mond. ‘Stratton.’

‘Kun je naar de commandopost komen?’ zei de stem.

‘Ik kom eraan.’

Hij richtte zich op en rekte zijn rug. Altijd hetzelfde, dacht hij. Precies op het moment dat hij induttede, werd hij opgeroepen.

Hij stond op, tilde het zware harnas op zijn schouders, pakte zijn geweer en liep naar de deuropening. De deur van de hut had geen

scharnieren meer en stond tegen de opening. Hij schoof hem opzij en liep naar buiten.

Het donkere, verlaten dorp telde een tiental lemen hutten zoals de zijne. Het gehucht was gebouwd tegen een steile heuvel en omgeven door een hoge, dikke muur die in de loop van vele jaren door de invloed van regen en wind op verschillende plaatsen was afgebrokkeld. Tijdens de Russische invasie van vijftientig jaar geleden waren de bewoners geëvacueerd. Om onbekende redenen waren de inwoners na de aftocht van de Russen niet teruggekeerd, en zodra de verkenningseenheid het gebied vrij van boobytraps en mijnen had verklaard, had het peloton van Stratton het tot zijn tijdelijke hoofdkwartier gemaakt. Een paar dagen geleden waren de dertig SBS-commando's en officieren er ingetrokken. Lang zouden ze er niet blijven.

Stratton zocht zijn weg tussen de lelijke lemen bouwsels die als onderkomen voor de andere teams dienden. Nergens was ook maar enig licht te zien. Alles was gehuld in duistere tinten van grijs en zwart. De vijand was ver weg, maar ze moesten rekening houden met de mogelijkheid van nachtpatrouilles. Het dorp lag weliswaar niet op een belangrijke route en vormde dus geen militair doelwit voor de Taliban maar het had geen zin onnodig risico te lopen. De mannen konden het trouwens prima zonder licht stellen. Hun eten konden ze in de hutten opwarmen. De geur ervan werd lang voordat de vijand er lucht van zou kunnen krijgen, verspreid door de bergwind.

Stratton stapte door een gat in de dorpsmuur en liep naar de tent die als commandopost werd gebruikt. Hij vroeg zich af waarom hij was opgeroepen. Misschien waren de plannen veranderd.

Toen hij de camouflagetent naderde, die zo was gemaakt dat er geen spoorje licht naar buiten kon ontsnappen, hoorde hij het nauwelijks waarneembare gebrom van de anderszins geruisloze generator die een paar meter verder tussen de rotsen stond.

Voor de sluis die de ingang van de tent vormde, stonden drie mannen. Eén was kapitein Burns, de pelotonscommandant die de leiding had van deze missie. De andere twee had Stratton nog nooit

eerder gezien. Ze waren gekleed in wat op Amerikaanse gevechtstenues leek. Naast hen, op de grond, stonden twee rugzakken met aanvalsgeweren ertegen. De vreemde mannen waren overdag nog niet in het dorp aanwezig geweest en blijkbaar net gearriveerd. Het dorp lag ver van alles vandaan maar op korte afstand van vijandelijk gebied, zodat er geen helikopters mochten komen en er slechts een paar voertuigen waren toegestaan voor de zware uitrusting. Deze zouden ter plaatse blijven totdat het kamp de volgende dag werd opgebroken. Dat betekende dat de twee mannen te voet door het barre landschap moesten zijn getrokken. Het was, in ieder geval tot vierentwintig uur geleden, elf kilometer naar het dichtstbijzijnde punt voor operationele voertuigen. En ze hadden de tocht in het donker afgelegd. Ze moeten wel heel vastbesloten zijn geweest, dacht hij.

‘Ben jij dat, Stratton?’ riep Burns.

‘Ja, kapitein,’ antwoordde hij, op het groepje mannen toelopend.

‘Sorry dat ik je uit je slaapje heb gehaald,’ zei Burns op zijn kenmerkende bijna-sarcastische toon.

Stratton was het wel gewend. Hij kende Burns al jaren en mocht en respecteerte hem. Hij bekeek de twee andere mannen, die hem ook bekeken, of liever gezegd scherp opnamen.

‘Ik wil je voorstellen aan een paar bezoekers die ons op onze missie zullen vergezellen,’ zei Burns. ‘Jeff Wheeland en Mike Spinter.’

‘Hoe is het?’ vroeg Wheeland. Hij stak zijn hand uit, een glimlach op zijn brede gezicht.

Stratton schudde Wheelands hand maar hield zijn handschoenen aan. De man had een sterke greep, die paste bij zijn vierkante kaak. Het leed geen twijfel dat hij Amerikaan was. Aan zijn accent te oordelen kwam hij uit het middenwesten. Hoewel beide mannen waren gekleed als soldaten had Burns hun rang niet genoemd. Dat was ongebruikelijk en wees erop dat het geen militairen waren. En als dat wel zo was en ze als Amerikanen deelnamen aan een missie van de Special Forces, dan moesten het wel spionnen of geheimagenten zijn. Ze konden zijn uitgezonden door elk van de vele geheime diensten in de Verenigde Staten.

‘Aangenaam,’ zei Spinter. Hij klonk als een Amerikaan van de westkust en leek veel serieuzer dan zijn partner. Hij was ook niet zo zwaargebouwd, maar leek atletisch genoeg. Stratton schatte beide mannen voor in de dertig. Ze keken hem allebei nogal intens aan.

‘Tijdens de briefing is het niet genoemd,’ zei Burns. ‘Maar zij treden op als sponsor van deze operatie. Jij bent de babysitter van deze heren, Stratton. Hun doel is de commandopost in het hoofdgebouw. Ik heb nog een paar dingen te doen voordat we vertrekken, dus waarom gebruiken jullie die tijd niet om elkaar beter te leren kennen? We hebben iets meer dan een uur voordat we ons opstellen. Ik zie jullie dan wel.’

‘Bedankt, kapitein Burns,’ zei Wheeland.

‘Geen probleem,’ antwoordde Burns, en trok zich vervolgens terug in de tent, de mannen buiten in de kou aan hun lot overlatend.

Stratton was geen man die makkelijk over koetjes en kalfjes praatte maar deed toch een poging. ‘Als jullie zin hebben in een kop thee of koffie kan ik die wel zetten in mijn hut,’ zei hij. ‘We zorgen hier zelf voor ons natje en droogje. Een eettent hebben we hier helaas niet.’

‘Doe geen moeite,’ zei Wheeland. ‘We hebben in de tent net kof-fiedronken met je pelotonscommandant.’ Stratton had de indruk dat Wheeland de leiding had.

‘Het is al vroeg winter, dit jaar,’ zei de Amerikaan, een sigarenkoker uit zijn zak halend.

‘Ben je vaak in Afghanistan geweest?’ vroeg Stratton.

‘Regelmatig, ja, in de afgelopen jaren,’ antwoordde Wheeland. Hij bood Stratton een sigaar aan maar die bedankte. De Amerikaan haalde er voor zichzelf een uit de koker. ‘Ben jij ook al zo’n gezondheidsfreak?’ zei hij. ‘Spinter hier is zuiverder dan bronwater.’

‘Dat niet, maar ik ben nog te jong voor sigaren,’ zei Stratton.

Wheeler haalde een aansteker uit zijn zak en opende zijn jas om zijn sigaar aan te steken. Spinter opende ook zijn jas om extra bescherming tegen de wind te bieden. Het was een automatische en blijkbaar vaak uitgevoerde handeling.

‘Ik heb naar deze ontmoeting uitgezien, Stratton,’ zei Wheeland, puffend aan zijn sigaar om deze aan de gang te krijgen. ‘Ik heb het een en ander over je gehoord. Dat je keihard bent, bijvoorbeeld.’

‘Dat moet dan een andere Stratton zijn.’

‘Dus jij bent niet die Stratton die in de Styx is ingebroken. Die onderwatergevangenis. En er ook weer uitgebroken is. Dat zullen niet veel mensen je nadoen.’

Stratton was geen opschepper. En Wheeland wist er blijkbaar alles van, dus hoefde hij er niets over te zeggen.

‘Je bent afkomstig uit de Special Boat Service maar je werkt vaak voor de Britse sis,’ zei Wheeland. ‘Dat maakt je zo’n beetje tot mijn tegenhanger. Ik ben mijn loopbaan begonnen in de Navy SEALs. Totdat ik op een dag werd opgeroepen en zagezegd de overstap maakte naar de duistere kant.’

Stratton vroeg zich af of Spinter ook nog iets zou zeggen.

‘Ik zei tegen Burns: “Ik wil meedoen in de voorhoede,”’ zei Wheeland. “Dan moet je met Stratton meegaan,” zei Burns. “Bedoel je John Stratton?” vroeg ik. “Ja, die bedoel ik,” zei hij.’

Stratton wilde Wheeland op het hart drukken niet in de weg te lopen als hij en zijn team hun doel naderden. Maar hij deed het niet. De Amerikaan zou er waarschijnlijk aanstoot aan nemen. Stratton besloot ermee te wachten tot het zover was. En misschien zou Wheeland zich nergens mee bemoeien. Misschien was hij meer een man van woorden dan van daden en zou hij zich gedeisd houden als het moment van actie daar was. Stratton kon hem niet goed peilen.

Hij besloot dat hij zijn plicht nu wel gedaan had en lang genoeg met ze had gepraat. ‘Ik ga mijn spullen voor de missie bij elkaar zoeken,’ loog hij. Zijn uitrusting lag allang klaar; hij kon elk moment vertrekken. ‘Ik zie jullie hier weer over een uur. Als jullie warm willen blijven, blijf dan in de commandopost. Dat is de enige tent hier met verwarming.’

Terwijl Stratton zich verwijderde en door het gat in de dorpsmuur stapte, dacht hij gegrinnik te horen. Typische spionnenarrogantie, dacht hij. Hij vroeg zich af wat ze hier deden en waarom ze

aan deze missie wilden deelnemen. Heel ongebruikelijk was het niet. In het verleden had hij al vaker als babysitter gefungeerd van zowel Britse als Amerikaanse geheim agenten, meestal een of andere wetenschapper of whizzkid wiens handje hij moest vasthouden als het erom begon te spannen. En soms moest hij hun werk nog voor ze doen ook. Maar naar wat hem over deze missie was verteld, ging het erom een Taliban-commandant en zijn mannen uit te schakelen die al voor veel overlast in het gebied hadden gezorgd. Ze hadden berrmbommen geplaatst, zelfmoordvoertuigen gebouwd en dorpen geterroriseerd van inwoners die zich niet verzet hadden tegen de coalitietroepen. Dat was tenminste wat hun tijdens de briefing was verteld. Het was geenszins een ongebruikelijk doelwit, en Stratton en de andere commando's hadden al diverse gelijksoortige acties uitgevoerd. Waarom deze groep Taliban een hogere prioriteit genoot dan andere was niet duidelijk geworden. Niet dat het de commando's iets kon schelen. Het ene doelwit was even goed als het andere.

Uit ervaring wist Stratton dat spionnen zich alleen persoonlijk met gevechten bemoeiden als ze direct op zoek waren naar een persoon of voorwerp op de doelwitlocatie en als ze een eventuele vertraging of ondermijning door postoperationele procedures wilden voorkomen. Het was ook mogelijk dat er iets was wat niet door andere personen of diensten gezien mocht worden.

Voor Stratton telde alleen dat zijn mannen geen onnodige risico's zouden lopen door verrassingen.

Hij liep terug naar zijn hut en ging op zijn brits liggen. Het lukte hem niet in slaap te vallen, en een uur later liep hij weer terug door het dorp met zijn geweer, harnas en rugzak. Hij liet niets achter. De teams zouden na hun actie niet in het dorp terugkeren. Nadat het doelwit onschadelijk was gemaakt, zouden ze daar met een helikopter worden opgepikt om terug te keren naar Camp Bastion. De tent die als commandopost had dienstgedaan en de rest van de uitrusting zouden op het moment van vertrek worden ontmanteld.

De andere commando's kwamen ook uit hun hutten en begaven zich naar de commandopost. Gesproken werd er weinig. De man-

nen waren al vanaf de vroege ochtend in de weer, en afgezien van het beetje slaap dat ze in de voorgaande uren hadden weten te vatten, zouden ze dertig uur in touw zijn voordat ze naar de basis terugkeerden. Maar de commando's waren gewend aan lange uren en korte slaapjes. Eenmaal op pad naar het doelwit met hun zware rugzakken en wapens zouden ze klaarwakker zijn.

Stratton zag kapitein Burns op de open plek achter de commandopost, volledig uitgerust, gecamoufleerd en gereed voor vertrek. Hij zette zijn rugzak op de plek waar hij zijn eigen team wilde verzamelen en kreeg binnen een paar minuten gezelschap van zijn mannen.

‘Heb je nog een beetje kunnen slapen?’ vroeg hij Jones, zijn tweede man, een jonge vent uit Wales die hij al jaren kende. Jones was een betrouwbare rekrut met wie hij graag werkte.

‘Een beetje,’ zei Jones, in zijn zangerige Snowdonia-accent. Hij liet zijn rugzak op de grond zakken. ‘Niet genoeg, natuurlijk. Maar we zullen het ermee moeten doen, nietwaar?’

Wie Jones niet kende zou hem als een eeuwige klager kunnen beschouwen, maar dat was geenszins het geval. Evenals de andere commando's kon Jones enorm veel ongemak verdragen. Maar hij noemde de dingen graag bij hun naam. En dat gold zowel voor het negatieve als het positieve. Hij viel vaak in herhaling, maar niet omdat hij bang was dat hij niet gehoord was. Het ging hem er uitsluitend om dat degenen tegen wie hij sprak alle informatie tot zich hadden genomen en niets hadden gemist. Sterker nog, het liet hem volledig koud wat anderen van hem vonden.

De rest van Strattons mannen voegde zich bij hen, vier commando's van begin twintig en allemaal even gedreven.

‘We hebben een paar meelifters,’ zei Stratton tegen Jones.

‘O ja? Wie dan wel?’

‘Yanks. Spionnen.’

‘Spionnen?’ zei Jones, om zich heen kijkend.

‘Zo noemen ze zich niet maar je herkent ze op een kilometer afstand.’

‘Interessant. Wat komen ze hier dan doen?’

‘Ze willen de intellectuele oorlogsbuit als eerste inspecteren.’

‘De intellectuele oorlogsbuit. Ja, natuurlijk. Heb je ze verteld dat ze tien meter voor ons uit moeten lopen en naar mijnen moeten zoeken?’

‘Ik denk niet dat ze daar het type voor zijn,’ zei Stratton. ‘Daar komen ze.’

Wheeland en Spinter doemden op tussen de verzamelde mannen en wapens en stevenden op Stratton en zijn mannen af. Ze droegen kleine, lichte rugzakken. Het was duidelijk dat ze er niet op voorbereid waren langer te blijven dan nodig voor de operatie, die de volgende ochtend volgens planning voltooid zou zijn. Stratton vroeg zich af hoe ze zouden reageren als de operatie moest worden uitgesteld en de teams nog een dag, of langer, in het bergachtige gebied moesten doorbrengen. Of als de weersomstandigheden plotseling veranderden. In dat deel van de wereld was dat verre van ongebruikelijk. Een storm. Een stortbui. Zelfs een onverwachte sneeuwstorm behoorde tot de mogelijkheden. Het was er koud genoeg voor. Helikopters zouden in dat geval niet kunnen landen om hen op te pikken. En dat zou de mannen dwingen hun uitrusting te delen met de Amerikanen. Ofwel blaakten ze van zelfvertrouwen en wisten ze dat er geen kink in de kabel kon komen, ofwel hadden ze onvoldoende ervaring. Maar Wheeland had beweerd Strattons tegenhanger te zijn. Dus moest hun gedrag wel voortvloeien uit zelfvertrouwen.

‘Hallo, mannen,’ zei Wheeland, terwijl hij zijn blik over het team liet gaan. ‘Hoe gaat het hier?’

De jongere leden van Strattons sectie gaven zich liever niet bloot als er meerderen in de buurt waren. Ze knikten en negeerden Wheeland verder.

Jones was heel wat minder verlegen en had meer te maken gehad met de sociale kant van hun activiteiten. En hij was nooit erg onder de indruk van de vele mysterieuze persoonlijkheden die zijn professionele wereld bevolkten. ‘Hier gaat het prima, jongens,’ antwoordde hij. ‘Bedankt voor de belangstelling en fijn dat jullie meedoen.’